

Poprvé jste ji mohli vidět ve filmu Na vlastní nebezpečí. Teď hraje hlavní roli v novém dramatu Hlídač č. 47. Kdo je vlastně tato sympatická tmavovláška?

LUCIA SIPOSOVÁ (27)

Do Prahy neodejdu

Diváci vás znají z českých filmů, vy ale pocházíte ze Slovenska. Odkud přesně?

Jsem „stará Prešporačka“. Žiju v Bratislavě.

Sem tam si ale odskočíte pracovně do Čech. Jak vám jde čeština?

Zatím jsem hrála jen ve dvou českých filmech. V tom prvním – Na vlastní nebezpečí – jsem mluvila slovensky. V Hlídači č. 47, který teď přichází do kin, jsem měla být předabovaná. Nakonec jsme ale s Karlem Rodenem režiséra přesvědčili, aby mě nechal mluvit česky. Myslím, že všichni byli docela mile překvapení. Hodně mi v tom pomohl kolega Vašek Jiráček...

Učit se cizí jazyk – být je tomu rodnému podobný – je těžké. Může dojít i ke komickým situacím. Stala se vám nějaká?
Stala, ale to jsem byla ještě malá... Tehdy mi bylo šest a byla jsem na návštěvě u příbuzných v Dobrušce u Pardubic. Rodiče mě poslali ven, abych si hrála s ostatními dětmi. Snažila jsem se předstírat, že jsem Češka, ale moc dlouho mi to nevydrželo. Prozradila jsem se v momentu, když jsem jim místo židle (slovensky „stolička“) podala klec s andulkou. Jinak ale s češtinou problém nemám. Čtu knížky od českých spisovatelů. Mým oblíbencem je Milan Kundera, kterého si často „vozím s sebou“.

Spousta mladých herců a umělců se kvůli zajímavým pracovním příležitostem stěhuje do Prahy. Uvažovala jste o tom někdy i vy?

Ne. V Bratislavě jsem doma a je mi tu dobře. Navíc, Praha je blízko. Když potřebuji, sednu na vlak a za pár hodin jsem tam. Ale jinak ráda cestuji – tři roky jsem žila v New Yorku...

Máte výrazný obličej, což se u herečky cení. Jste po mamě nebo po tátovi?

Od každého mám něco. Tmavá a temperamentní jsem po tátovi. Ale jinak jsem celá máma.

Ve filmu Hlídač č. 47 hrajete manželku hlídače Douši. Jak vám ta postava „sedla“?

Ve chvíli, kdy jsem se ocitla v těch nádherných melancholických severních Čechách, oblékla si kostým a podíva-

Co možná nevíte

Lucia Siposová
herečka

■ **Vydala knížku.** Jmenuje se Hallo, My Name is Anča Pagáčová. Píše v ní o svých zkušenostech z New Yorku.

■ **Má ráda argentinské tango a...pěkně propečené steaky.**

■ **Brzy si zahraje v hororu.** Dark Spirits, který připravuje s režisérem H. Keplerem.

la se Doušovi do očí, tak to šlo samo. Navíc, postava Aničky, kterou ve filmu hraju, je mi velmi blízká. Jsem stejně intuitivní, silná a podnikavá jako ona. **Silné ženy to ale mají v životě těžší. Máte přítele?**

Nemám.

A jací muži se vám líbí?

Já už ani nevím... Přitahují mě inteligentní chlapy, ale ne „mudrlanti“. Muži s přirozeným sebevědomím, bez špetky argance. Vtipní – ne však příliš ukecaní. Vášniví, avšak tolerantní... Chci partnera, který říká věci na rovinu... Se kterým se dokážu zažít lásku, vzrušení, ale i „partáctví“. Toužím po vzájemnosti, která je ale dost vzácná.

Říká se, že láska prochází žaludkem. Umíte třeba vařit?

Myslím, že jo. V životě jsem se naučila uvařit i z mála dobré jídlo. Jenom k pečení jsem se zatím nedostala. Vánoční cukroví tedy u nás dělá maminka a babička. Já jen vypomáhám.

Cukroví určitě brzy zvládnete. Jak jste na tom s vánočními dárky. Už nějaké máte?

Moc ne. Patřím spíš mezi ty, kteří je „loví“ na poslední chvíli. Občas se mi ale podaří nakoupit v předstihu – když třeba narazím nějakou věc a hned si vybavím člověka, kterému by udělala radost.

Máte nějaké životní motto?

Kdysi jsem slyšela takovou pěknou větu: „Lidé zapomenou na to, co jste řekli nebo udělali. Ale nikdy nezapomenou, jak se vedle vás cítili.“ Takže moje kredo je přinášet lidem radost a taky si tu radost ze života dělat. ■

▲ „Má talent,“ říká o Lucii Siposové režisér Renč. A tak jí obsadil do filmu Hlídač č. 47

▲ S kolegou Karlem Rodenem mají leccos společného – oba hrají doma i v zahraničí.

▲ Ve filmu Hlídač č. 47 si tato sympatická slovenská herečka „stříhne“ dvojroli.

Pro diváky je Lucia ještě stále neokoukanou tvář